

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ

'Η μαντική έλλοτε και τώρα. 'Απ' την Πυθία των αρχαίων ως την σύγχρονη χαρακτηρίστρα. 'Η σύγχρονη γρουσουζιάς. Τό συναπάντημα τού παπα και τής καυρής γάτας. 'Η μεσαιωνικές θεοκρίσεις. Γιατί μειδύουν οι... πεθαμένοι. Οι νεκροί και τὰ μέλη τους. Τὰ μάγια και ό έρωσ. 'Η προλήψεις στο θέατρο. 'Ο Χ. Ξενόπουλος κι' ό αριθμός 13, κ.τ.λ.

"Άλλοτε, πρό δύο χιλιάδων ετών και παλαιότερα ακόμη, οι αρχαίοι πρόγονοί μας, όταν ήθελαν να μάθουν τι τους επιφυλάσσει το μέλλον, ή όταν επρόκειτο να λάβουν καμιά σημαντική απόφαση, έπληγαν εν πάση ποινή και ρωτούσαν τὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν ή τής Δωδώνης. Τό ταξείδι τους αυτό όχι μόνον δέν τὸ κρατούσαν μυστικό, ἀλλ' άπεναντίας τὸ θεωροῦσαν ὡς ένα ἀπό τὰ σημαντικώτερα γεγονότα τής ζωής τους. 'Επίσης και ή Πυθία τῶν Δελφῶν και οι διάφοροι μάντιες και οίονοσκόμοι, έξασκοῦσαν φανερά τὸ ἐπάγγελμά τους. 'Η άρχές δέν τους κατέδωκαν. 'Απεναντίας μάλιστα έξεθεοῦντο ἀπό ἔλους πρόσωπα σπουδαία, άξιοσέβαστα και προσκασμένα με τή θεία χάρι να προλέγουν τὰ μέλλοντα να συμβοῦν.

Τί συμβαίνει ἄμως σήμερα; "Όποιος ή ὄποια θέλει να πάη στην καφετζού ή στη χαρτορίστρα, για να μάθει τι κρύβει τὸ μέλλον της, λαμβάνει ὅλα τὰ προφυλακτικά μέτρα για να μή τήν δη κανείς, πηγαινι τοίχο-τοίχο και κάνει τὸ κόσμον τīs λοξοδρομίες για να φτάση ὡς τὸ σπίτι τής μάντιδος.

'Από τὸ άλλο μέρος ή καφετζούδες και ή χαρτορίστρες, αντί να είνε ἔγκατεστημένες σε μεγαλοφρεσίες ναούς και σε μαρμαρόχτιστα μαντεία, κατοικοῦν σε ἀπόκεντρα χαμόσιπα και δέχονται τὸς πελάτες των σ' ένα δωμάτιο πὸν τους χρησιμοποιεί και για κρεββατοκάμαρα και για αἰθουσα ὑποδοχής και για κουζίνα καμιά φορά. Πολλές φορές δέ, δέχονται και τὸς αἰφνιδιασμούς τής αστυνομίας, ή ὄποια θεωρεῖ τὸ ἐπάγγελμά τους ὡς άγνοητεία.

Τί συμβαίνει ἄραγε; Οι σημερινὸι ἄνθρωποι ἔπαψαν πεί να είνε προληπτικοί; Δέν πιστεύουν πεί σε μυστηριώδεις δυνάμεις ἀπό τις ὁποίες έξαρτᾶται τὸ μέλλον τους κι' ὅτι τὸς τύχει δέν τὸ ἀποδίδουν πεί παρὰ μόνον στη σύμπτωση; Κάθε άλλο. Κι' ὁ πὸ πνευρός, κι' ὁ πὸ λογικός ἄνθρωπος, είνε και σήμερα κατὰ βάθος προληπτικός. 'Υπάρχουν ἄνθρωποι, οι ὁποίοι κατηγοροῦν τὸς πνευματιστὰς ὡς άγίωτας, δέν παραδέχονται τίποτε τὸ ὑπερφυσικό και μεταφυσικό και κοροϊδεῦν ἔλους ἔξείνους πὸν παραδέχονται και πιστεύουν στην τύχη και στο πεπρωμένο.

Κι' ἄμως οι ἄνθρωποι αὐτοὶ σταυροκοποῦνται όταν ἀκούσουν να μπουμπουνίζη, χαλῶν τὸ μούτρο τους ἂν τύχει να συναντήσουν κανέναν παπὰ στο δρόμο τους και ἀποφραῖνουν με κάθε τρόπο να συγκεντρωθῶν δεκατρεῖς προσκεκλημένους στο τραπέζι τους.

Και στοὺς κεντριχωτέρους ακόμη δρόμους μιάς μεγαλουπόλεως, ὅπου ή ζωή είνε μιά μηχανή κι' ὁ ἄνθρωπος νευρὸσπαστα, βλέπει κανείς συχνά ἄνθρώπους πὸν κοινοστοῦνται και γριζοῦν πῶς ἂν τύχει να σταυρώση μιά γάτα τὸν δρόμο τους. "Αν μάλιστα ή γάτα αὐτή τύχει να είνε μαύρη, τότε πεί δέν μπορεί να ὑπόρξη — κατὰ τή γνώμη τους — μεγαλειότερη γρουσουζιά! Μά και ή διασταύρωσις στο δρόμο με κηφεία και ή συνάντησις ὠρισμένων προσώπων, τὰ ὁποία θεωροῦνται γρολιδικα ή γρουσουζια, ή φαγούρα τὸν δεξιῦ ή τὸν ἀριστεροῦ χεριοῦ, τὸ κατέβασμα τὸ πρὸι ἀπ' τὸ κρεβάτι με τὸ ἀριστερό πόδι, τὸ αντίκρουσμα μιάς άρχνης, ὅλα αὐτὰ είνε προμηνύματα, στα ὁποία ἄνθρωποι σοβαρότατοι και έξαιρετικά νηφάλιοι ἀποδίδουν μεγάλη σημασία.

Δέν ὑπάρχει π.χ. ἄνθρωπος, κι' ὁ ψυχραιμότερος ακόμη, πὸν να μην έννοιωσε κάποια ταραχή όταν τὸν χύθηκε ὁ καφές του, παρὰ τις διαβεβαιώσεις τῶν ἄλλων ὅτι αὐτὸ είνε εὔφρων.

Τις προλήψεις αὐτὲς δέν τις ἔχουν μόνον οι νευρασθενικοὖ και ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, ἀλλὰ και οι ψυχραμοι, οι μορφωμένοι, οι ἄνθρωποι δράσεις ή ἄνθρωποι τής σκέψης. Γιατί ή δεισιδαιμονία βρισκεται ριζωμένη στο ὑποσυνείδητο τὸν ἄνθρώπου, μέσα στα τρίσκαθα τὸν ἔαυτοῦ του, ἐκεῖ πὸν κι' ὁ πὸ πολιτισμένος ἄνθρωπος φυλάει ακόμη ένα κλήθος πρωτόγονα ένστιχτα.

Κάθε περίεργο φαινόμενο πὸν δέν μπορούμε να τὸ ἐξηγήσουμε, τὸ ὀνομάζουμε εὔμυστωση. Γιὰ τὸν πρωτόγονο ἄνθρωπο

θρωπο και για τὸν προληπτικὸ «συμπρωπος» δέν ὑπάρχει. Κάθε τι πὸν συμβαίνει, ἔχει τὸν λόγο του και τή σημασία του. Κάθε τι είνε ἀπὸ Θεοῦ και τίποτε δέν γίνεται χωρὶς να θέλη Αὐτός. 'Η ἰδέα αὐτή ἐπικρατοῦσε ἰδίως κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ὁπότε και ή δικαιοσως ακόμη ἐνὸς κατηγορουμένου ἔξηγοῦτο ἀπὸ τή θεία κρίσι. 'Η φράσεις «βάζω τὸ χέρι μου στη φωτιά» ή «πέφτω για χάρι σου στη φωτιά», είνε λείψανα τής μεσαιωνικῆς εποχῆς. Τὸν καιρὸ ἔκείνο πολλοί, για να ἀποδείξουν πὸς ὅσα ἔλεγαν ἦσαν ἀλήθεια, ἔβαζαν τὸ χέρι τους ἔπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα, με τήν πελοίθισι πὸς μιά και ἦσαν αἰῶμοι, δέν θά πάθαιναν τίποτα.

Και ἄλλες ἄμως πολλές ἀπό τις μεσαιωνικῆς συνήθειες και δεισιδαιμονίες ἔχουν διατηρηθεῖ ὡς τις ἡμέρες μας και όχι μονάχα μεσαιωνικῆς ἀλλὰ και πολὺ ἀρχαιότερες ἀκόμο. 'Η τιμὲς και ή λατρεία πρὸς τὸς νεκρούς, ή ἰδέα πὸς όταν ἕνας νεκρὸς χαμογελᾶει στο φέρετρό του, θά πάρη κι' ἄλλον ἀπὸ πίσω του, ή συνήθεια τὸν μοιράσματος στοὺς φτωχοὺς κάθε πρᾶγματος πὸν ἀνίχε στὸν μακαρίτη, ὅλες αὐτὲς είνε παλαιότερες προλήψεις πὸν και σήμερα ακόμη ισχύουν.

Τή σημερινή εποχή, τήν τόσο περή και πρακτική, οι χειροῦργοι δέν καταστρέφουν τὰ κομμένα μέλη τῶν ἔχειροῦζομένων, ἀλλὰ τὰ θάβουν, σύμφωνα με τήν παλαιωτάτη Ἰνδική και αἰγυπτιακή πρόληψη, ὅτι ή ψυχή τὸν νεκροῦ ἔρχεται στη γή και ἀναζητεῖ τὸ σῶμα της και δέν μπορεί να βοή ἡσχία ἂν δέν είνε πλήρης, ἂν δηλαδή τὸ λείπει κανένα μέλος, χέρι ή πόδι, ή και μάτι ἀκόμο.

'Η μάγισσες τὸν μεσαιῶνος ἔπαφιναν τὰ μαλλιά ή τὰ νύχια ή τὰ φορέματα πὸν θύματος πὸν ἦθελε να βλάψουν και μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἔκαναν διάφορα κακά. 'Η σημερινῆς μάγισσες ἔχουν πολλές φορές ἀπὸ τή ἔγκαταλειφθεῖσαν μηχανή τή φωτογραφία τὸν ἀπύστου, για να κάνουν ἔπάνω της τὰ μάγια τους και να τὸν καταφέρουν να γρῖση πῶσο.

Πόδες γυναίκες δέν χρησιμοποιοῦν και σήμερα ακόμη ένα πλῆθος ἔλξιήρια και ἄλλα μαγικά, για να προσελκύσουν ἔκείνον πὸν ἀγαποῦν. "Ενα ἀπὸ τὰ μέγιστα ἄνθρωποι είνε να ἔμωσσουν ένα γλυκό και μέσο στη ζύμη γ' ἀφῆσουν να στάξη μιά σταγόνα αἷμα ἀπὸ τὸ ἀριστερό τους χέρι. Τὸ γλυκό αὐτὸ πρέπει να τὸν τὸ δώσουν κατόπιν να τὸ φάη.

Γιὰ τὸν ἄπιστο φέρονται διαφορετικά. 'Ανάβουν τὰ μεσάνυχτα ένα κερί, τὸ τρῖποῦν με μιά καρφίτσα και φωνάζουν:

— Τρῖπὸ ή φλόγα, τρῖπὸ τήν καρδιά τὸν ἀγατημένου μου!... Κάθε ἐπάγγελμα ἔχει και τīs διέξ τὸν προλήψεις. Και οι περισσότερο προληπτικοὖ ἀπὸ ἔλους, δέν είνε οὔτε οι μεταωότερας μορφῶσεως ἄστοι, οὔτε ή μοδιστροῦλες, οὔτε τὰ γραβιά, ἀλλὰ οι μορφῶσιμοι ἄνθρωποι και κυρίως οι καλλιτέχναι. Ναι, οι καλλιτέχναι και για τήν ἄκριβεία οι ἦθοποιοι. "Εχουν ἄμως τόσο ἄντρο και ἄντρο!

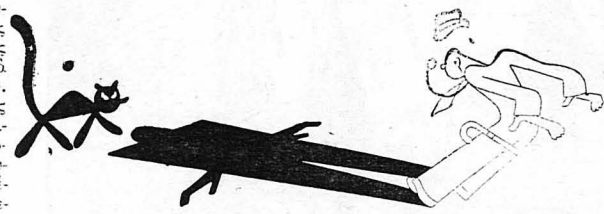
Γιατί φτάνει ή παραμικρή σύμπτωσις, ή μηδανύνοτερη ἀπροσεξία πολλές φορές, για να ἀποτύχη ένα ἔργο.

Στὸ θέατρο λοιπόν, και μάλιστα στην Εὐρώπη, ἀπαγορεύεται ρητῶς τὸ σφύριγμα εἰτε ἀπὸ τὸς ἦθοποιούς, εἰτε ἀπὸ τὸς ἔργατες, εἰτε στη σκηνή, εἰτε στα παρασκήνια, γιατί τὸ ένα σφύριγμα φέρνει τὸ άλλο και μπορεί τὸ ἔργο να σφρυγίτη κατὰ τήν παράστασι του. "Αν ἕνας ἦθοποιός σπάσει τὸν καθρέφτη τὸν κεραινοῦσιο του, αὐτὸ σημαίνει πὸς θά διαλυθῇ τὸ συμβολαῖο του με τὸν θεατράρχη.

Στὴν περμένη ἐνὸς ἔργου, στο Παρίσι, συνέβη τελευταία ένα περίεργο ἐπεισόδιο. Τὸ κοστοῖμο ἐνὸς ἦθοποιοῦ χορῆστας τήν τελευταία στιγμὴ, μιά μικρή ἀλλαγὴ. "Όταν τὸ φῶρος ὁ ἦθοποιός, ὁ ράφτης παρετήρησε πὸς κρεμόταν πίσω του μιά κλωστή και ἐτοιμάστηκε να τήν κόψη. Μά ὁ ἦθοποιός ἔβαλε τīs φωνές:

— Μην τήν κόβεις, μην τήν κόβεις!... Τράθηξή τήν!...

Εἶπε, ἀπλοῦστατα, τήν ἰδέα πὸς ἂν τοῦ ἔκοβαν τήν κλωστή, θά κοβόταν και... ή φωνή του πάνω στην παρουσίασι, θά τὸν ἔπανε γλωσσόδετης και θά τὰ θαλάσσωνε. 'Αλλὰ και οι συγγραφῆς είνε προληπτι-

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Η ΜΑΥΡΗ ΠΑΝΑΓΙΑ

ΟΝ δέκατο αιώνα, οι Ρώσοι ήταν άκρη βάρβαροι. Ούτε θρησκεία είχαν, ούτε πολιτισμό και ζούσαν σαν κοπάδια επιδρομέων, σκορπίζοντας την καταστροφή στις γειτονικές τους χώρες. Τις περισσότερες καταστροφές από τις επιδρομές των Ρώσων, τις είχε δοκιμάσει το Βυζάντιο, το πιο πολιτισμένο κράτος του κόσμου κατά την εποχή εκείνη.

Το 989 μάλιστα, ο Τσάρος Βλαδίμηρος, επί κεφαλής των οрдών του, κατώρθωσε ν' αφιέρωση από το Βυζάντιο τη Χερσώνα — τη σημερινή Κριμαία — και ν' απλωθή στα παράλια

της Μαύρης Θαλάσσης, απ' όπου φοβόριζε πειά τη Βασίλισσα των Πόλεων.

Εκείνη την εποχή, στο θρόνο του Μεγάλου Κωνσταντίνου καθόντουσαν δύο συναυτοκράτορες, ο Βασίλειος (που έμελλε να δοξαστή αργότερα με το όνομα Βουλγαροκτόνος) και ο κωφόρος κι' άδικανος Κωνσταντίνος. Δεν ήξεραν πειά τι να κάνουν και πώς ν' αντιμετώπισουν τον έχθρο, όταν έξαφνα έφτασαν στην Κωνσταντινούπολη άπεσταλμένοι του Τσάρου Βλαδίμηρου, κομίζοντας εκ μέρους του μια έγγραφη πρόταση ειρήνης και συμβιβασμού. Να τί έλεγε η πρόταση αυτή:

«*Εκυρίεσσα, καθώς ξέρετε, την περίφημη πόλι της Χερουώνας. Τώρα πειά τίποτε δεν θα με κρατήση για να τραβήξω μπροστά και να κατακτήσω τις άλλες χώρες της ευκρατείας σας. Σας προτείνω λοιπόν να μου δώσετε την αδελφή σας για γυναίκα μου, για να μην κάνω και στην πρωτεύουσά σας ό,τι έκανα και στη Χερσώνα.*»

Και για να δώσει περισσότερο κύρος στην άπειλή του, ο Ρώσος Τσάρος έστειλε ζωπίω από τους άπεσταλμένους του και τον ρωσικό στόλο των Κωνσταντινούπολι.

Τι μπορούσαν να κάνουν οι δυο αυτοκράτορες; Ν' άρνηθούν; Ήταν άδύνατον, γιατί, εκτός από τους Ρώσους, την ίδια εποχή, οι Βούλγαροι φοβόριζαν τη Μακεδονία, στην όποία είχαν από τότε ριγμένο το άρπакτικό βλέμμα τους. Στα έλληνοβουλγαρικά σύνορα είχαν συγκεντρωθεί πολλά βουλγαρικά στρατεύματα και όλα τα σημαδία έφύδιναν ότι δεν περιμεναν παρά την κατάλληλη ευκαιρία για να εισβάλουν στο βυζαντινό έδαφος.

Η Αυτοκρατορία κινδύνευε... Δεν έπληρχε λοιπόν άλλη ευκαιρία παρά να θυσιαστή ή Έλληνοπούλα πριγκήπισσα, σαν νέα 'Ιριγένεια, στον θρωτό της πατρίδος. Η ώμορφος αδελφή του Κωνσταντίνου, ή χαριτωμένη Άννα, έπροεπε να δοθή στον βάρβαρο ήγεμόνα ως έξαγορά της ειρήνης...

Δεν ήταν άλλωστε ή πρώτη Έλληνοπούλα πριγκήπισσα που θ' άφινε τον ώμορφο Βόσπορο για να πάη σε ξένη χώρα, βάρβαρη και μακρινή.

Ύπο παρομοίεσ συνθήκες, ο αυτοκράτωρ 'Ηράκλειος άναγκάστηκε να δώσει την κόρη του σύζυγο στον Έβραίο βασιλέα των Χαζάρων, εις αντίλλαγμα της πολέτημης για το Βυζάντιο συμμαχίας του.

Η Βυζαντινές αυτές πριγκήπισσες που ξενιτευόντουσαν, δεν ζούσαν πολύν καιρό στην καινούργια τους πατρίδα. Το κλίμα, ή άλλαγή ζωής, ή νοσταλγία, όλα τέλος συντελούσαν ώστε να τις στείλουν γρήγορα στον τάφο, επάνω στην άνηση της νεότητός τους.

Για την εποχή εκείνη, ή χειρότερη έξορία ήταν ή Ρωσσία. Οι σύγχρονοι ιστορικοί του Βυζαντίου μας την περιγράφουν ως την πιο βάρβαρη γωνία της Ευρώπης, όπου ζούσαν πληθή βαρβάρων αμωδογών και ειδωλολάτρων. Ο Κωνσταντίνος ο Πορφυρογέννητος μάλιστα έλεγε άπαγορεύσει διά νόμου τον γάμο μεταξύ Βυζαντινών και Ρώσων. Κι' όμως τώρα ή ανάγκη, με τη σιδερένια λογική της, επέβαλλε στους διαδόχους του να παραθούν τον νόμο του αυτόν.

Ο αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος κάλεσε την αδελφή του και της έξηγήσε την τραγική ανάγκη που τον ύποχρέωνε να δεχτή μιιά τέτοια

κοί. 'Ο άκαθαρταίως κι' έλεκτικός συναργάτης μας κ. Γρ. Ξενόπουλος π.χ. δεν βάσει ποτέ στα χειρόγραφα του, όταν τα άριθμεί, τον άριθμό 13. Γράφει άντ' αυτού 12α κι' έτσι πηδάει στο 14 άκνύτως!...

Μην παραξενεύεστε. Έτσι είνε ο κόσμος. Πάντα ο ίδιος. Και ποτέ-ποτέ, δεν θ' αλλάξηη...

αίτησι του Τσάρου Βλαδίμηρου.

Η Άννα δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Δεν μπορούσε άλλωστε να άντιταχθή στην αυτοκρατορική θέληση, ή όποία ήταν νόμος για κάθε Βυζαντινό πολίτη.

Έσκυψε λοιπόν το κεφάλι της μπροστά στον άδελφό της και δέχτηκε με ύπομονη την άτυχία της.

'Ο λαός του Βυζαντίου όμως άκουσε με μεγάλη δυσαρέσκεια την είδηση αυτή. Γι' αυτό οι δυο συναυτοκράτορες, για να λιγοστεύουν την κακή αυτή έντύπωση, άποκρίθηκαν στον Τσάρο Βλαδίμηρο ότι θα του έδιναν την πριγκηπουά μονάχα αν δεχόταν να γίνη Χριστιανός και να βαπτιστή.

Τότε ο Τσάρος, ό οποίος δεν είχε καμιά θρησκεία, σκέφτηκε ότι μιιά τόσο όφραια πριγκήπισσα άξίζε τον κόπο για να υποβληθή σ' ένα... πλύσιμο σε νερό, του όποιου μάλιστα άσφαλώς είχε ανάγκη!...

Έπειτα, εκτός από το έρωτικό πάθος, τον έσπρωχνε και το συμφέρον για να πραγματοποιήση το σνοκέπσο αυτό. 'Ο Ρώσος ήγεμόν έγνωρίζε πολύν καλά πόσο μεγάλη έπικραση θα του έδινε στα μάτια των άλλων βαρβάρων φυλών το γεγονός ότι ο αυτοκράτωρ του Βυζαντίου, ο μεγαλειότερος μονάρχης της εποχής, του παραχωρούσε ως σύζυγο την αδελφή του.

Τότε ο Βλαδίμηρος άποκρίθηκε στους Βυζαντινούς συναυτοκράτορας με νέους άπεσταλμένους, ότι ευχαρίστως δεχόταν τον όρο τους.

Έτσι, δεν έμενε τίποτε πειά. 'Ο Ρώσος χρονικογράφος Νέστοω γράφει σχετικώς τα έξης:

«*Όταν ή θυσία της άποφασίστηκε, ή βασιλόπαις δεν ήθελε πειά να φύγη. 'Οά πάω, έλεγε, στη σκλαβιά, μέσα σε ειδωλολάτρες. Προτιμώ να πεθάνω έδω.*» Οι άδελφοί της όμως της είπαν: «*Με τη μεσίτευσά σου, ο Θεός θα καλέση σε μετάνοια τον ρωσικό λαό και θα σώση την Έλληνική Αυτοκρατορία από σκληρό πόλεμο. Βλέπεις πόσο κακό έκαναν οι Ρώσοι ως τώρα στο Βυζάντιο και συλλογίσου πόσο μεγαλειότερο θα κάνουν αν έσύ δεν γίνεις σύζυγος του Τσάρου των.*»

Από την αφήγησι του Ρώσου χρονικογράφου καταλαβαίνουμε την ψυχική κατάσταση της δυστυχισμένης βασιλοπούλας, γιατί οι Έλληνες χρονικογράφοι δεν γράφουν τίποτε σχετικώς. Σε μερικές περιστάσεις ή σιωπή είνε το καλύτερο πργίμα. Στη θυσία της όφραίας βασιλοπούλας τι θα μπορούσαν να πούν για δικαιολογία τους οι Βυζαντινοί; Τό συμφέρον του κράτους; Ίσως τό έβρισκαν λίγο έγωιστικό.

Με δάκρυα στα μάτια, ή όφραια Άννα άποχωρέθηκε τον άδελφό της αυτοκράτορα του Βυζαντίου την ήμερα του μισεμού της. Βασιλική πομπή τη συνόδευε ως τη Χερσώνα. Άλλά κι' ο Βλαδίμηρος την ύποδέχτηκε με τιμές μεγάλες.

Ο γάμος έγινε στην έκκληρία του Αγίου Βασίλειου. Μαζύ της ή Άννα είχε πάρει Βυζαντινούς κληρικούς μορφομένους, οι όποιοι κατήχησαν τον Τσάρο, τον βάπτισαν στη χριστιανική θρησκεία κι' έπειτα έκαναν το γάμο.

Για ένθύμιο της αγαπημένης πατρίδος της, ή Άννα πήρε από το Βυζάντιο τα λείψανα διαφόρων άγιων, για να την προστατεύουν στη νέα μακρινή και ξένη πατρίδα της, καθώς και μερικά αγαπημένα της εικονίσματα, που έστόλιζαν το παλάτι. Ξεχωριστά αγαπούσε μιιά όφραια Παναγία, ή όποία σήμερα άποτελεί ένα από τα σπουδαιότερα βυζαντινά μνημεία.

Η ιστορία της Παναγίας αυτής είνε μυθιστορηματική. Όπως τουλάχιστον μας βεβαιώνει ή παράδοση, την όποια εά διηγηθούμε στο άλλο φύλλο, τελειώνοντας και την ιστορία της Βυζαντινής βασιλοπούλας.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ

— Κατά την προσέγγισι του θανάτου, όσα άφίνουν τη λαμπρότητα της γής, περβάλλονται από τη λάμψη του οδρανου.

— 'Ο φόβος είνε βουδός.

— Το γέλιο μοιάζει με τον ήλιο, γιατί διάχνει κι' αυτό τον χειμώνα από το πρόσωπο του ανθρώπου.

— Η ψυχή των δικαίων ανθρώπων βλέπει στον ύπνο της έναν οφρανό μυστηριώδη.

Ο Αυτοκράτωρ Κωνσταντίνος κάλεσε την αδελφή του και της έξηγήσε την τραγική ανάγκη...